

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสถิติของกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 พบว่าสถานีดำรวจนครบาล ที่อยู่ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 มีปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิด และต้องกลายมาเป็นผู้ต้องหาจำนวนมาก และนับวันจะยังมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นอีก ไม่ว่าจะเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เสียหาย หรือพยานที่เป็นเด็กและเยาวชน ที่เข้ามาอยู่ในกระบวนการสอบสวนก็มีจำนวนมากเช่นเดียวกัน เจ้าพนักงานตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 จึงต้องปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนให้เหมาะสมตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้ความสำคัญในการปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนที่ไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำความผิด เป็นผู้เสียหายหรือเป็นพยานก็ตาม เพราะเด็กและเยาวชนนั้นยังถือว่าเป็นวัยที่ขาดประสบการณ์ ขาดความรู้ลึกซึ้งรอบรู้ ขาดความรู้เท่าทันในด้านต่าง ๆ ขาดการเรียนรู้ที่เพียงพอ มีสภาพจิตใจที่ไม่เข้มแข็งเท่ากับผู้ใหญ่ จึงได้กำหนดมาตรการพิเศษที่แตกต่างจากการดำเนินการทางคดีอาญากับผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือพยาน ที่เป็นผู้ใหญ่ โดยมีหลักการในการคุ้มครองและเน้นการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนผู้ซึ่งกระทำความผิดและได้กลายมาเป็นผู้ต้องหา หรือการคุ้มครองผู้เสียหาย พยาน ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ดังนั้นกระบวนการที่จะใช้ในการสอบสวนเพื่อค้นหาความจริง และการใช้มาตรการทางอาญาแก่เด็กและเยาวชนจึงมีลักษณะที่มุ่งเน้นที่จะให้ความคุ้มครองต่อสิทธิของผู้เสียหาย ผู้ต้องหาและพยานที่เป็นเด็กและเยาวชน เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เด็กและเยาวชนต้องได้รับผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจ

ในประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของเด็กและเยาวชนอยู่หลายฉบับไม่ว่าจะเป็นกฎหมายตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของพนักงานสอบสวนตามระเบียบตำรวจเกี่ยวกับคดี รวมถึงปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กของสหประชาชาติ พ.ศ. 2533 ที่ประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิก และโดยเฉพาะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไข

เพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ที่ได้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว

สำหรับพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นบุคลากรหนึ่งในองค์กรของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่นอกจากจะมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันปราบปรามอาชญากรรม และแก้ไขปรับปรุงผู้ต้องหาให้กลับตัวเป็นคนดี เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมแล้ว ยังต้องมีมาตรการที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือผู้ที่เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนซึ่งพนักงานสอบสวนเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนโดยตรง และพนักงานสอบสวนนั้นเป็นองค์กรแรกในกระบวนการยุติธรรมที่มีหน้าที่ทำการสอบสวน หรืออาจเรียกได้ว่าพนักงานสอบสวนเป็นต้นธารเบื้องต้นแห่งความยุติธรรมจึงต้องมีการตรวจสอบให้แน่ชัดตามหลักที่ว่า “ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย ไม่มีความผิดจะปฏิบัติต่อเขาเหมือนเป็นผู้กระทำความผิดยังไม่ได้” หลักนี้ได้กล่าวถึงความเป็นผู้บริสุทธิ์ของผู้ต้องหา ดังนั้นพนักงานสอบสวนต้องรวบรวมพยานหลักฐานอันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการพิสูจน์ความผิดทางอาญาของบุคคล นอกจากนี้พนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตามอำนาจที่กฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อสิทธิผู้ต้องหา ผู้เสียหายและพยานที่เป็นเด็กและเยาวชนไว้อย่างเคร่งครัด เพราะถ้าพนักงานสอบสวนไม่สามารถพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาให้ได้แล้ว หรือการที่พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบก็อาจมีผลทำให้ไม่สามารถอำนวยความยุติธรรมได้ และส่งผลกระทบกระเทือนต่อความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรม

พนักงานสอบสวนนั้นต้องคำนึงอยู่เสมอว่า มนุษย์ทุกคนนั้นมีสิทธิ มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน มีสิทธิขั้นพื้นฐานในชีวิตร่างกาย ทรัพย์สินหรือชื่อเสียง สำหรับตัวผู้ต้องหาก็มีสถานะเป็นมนุษย์คนหนึ่ง จึงมีสิทธิ เสรีภาพ และต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของเด็กและเยาวชน ดังนั้นในการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนพนักงานสอบสวนต้องมีการแจ้งสิทธิ และต้องมีการแจ้งสิทธิวิชาชีพเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมไปถึงสิทธิอื่น ๆ ที่ตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนพึงมีตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือกฎหมายฉบับอื่นได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชน รวมไปถึงต่อตัวของพนักงานสอบสวนเองด้วย เพราะแต่เดิมพนักงานสอบสวนยังมีการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนอย่างผิด ๆ และไม่คอยคำนึงถึงสิทธิของผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนเท่าที่ควร จึงทำให้ผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนและบุคคลที่เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมไม่พอใจพฤติกรรมดังกล่าวอันส่งผลให้เป็นภาพลบของพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระบวนการยุติธรรม

นอกจากนั้นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับแก้ไข ที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2547 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2547 เป็นต้นไป นับเป็นกฎหมายที่ทำให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้บังคับมาตั้งแต่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2478 ครั้งใหญ่ที่สุด เพราะมีบทบัญญัติถึง 47 มาตรา เพื่อให้สอดคล้องเข้ากับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่มุ่งเน้นสิทธิเสรีภาพของบุคคลมากขึ้น โดยเฉพาะสิทธิของเด็กและเยาวชน เนื่องจากพนักงานสอบสวนยังมีความชำนาญในด้านจิตวิทยาเด็กไม่เพียงพอ รวมทั้งมิได้คำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กที่อ่อนแอเท่าที่ควร และการใช้ภาษากับเด็กยังไม่เหมาะสม อันเป็นเหตุให้การสอบปากคำเด็กส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็กและส่งผลให้การสอบสวนคลาดเคลื่อน ดังนั้นการสอบสวนปากคำผู้เสียหาย พยาน และผู้ต้องหา ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน ตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ที่ได้บัญญัติเพิ่มขึ้นมาใหม่ จัดให้มีสหวิชาชีพซึ่งประกอบไปด้วย พนักงานอัยการ หน่วยงานความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอเข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนในการสอบปากคำ โดยบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดต้องมาปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน ซึ่งมีความสำคัญต่อการสอบสวนและการรวบรวมพยานหลักฐาน เพราะตามมาตรา 134/4 วรรคท้าย ได้บัญญัติไว้ว่า “ถ้อยคำใด ๆ ของผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนให้ไว้ก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/2 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้” ซึ่งจะส่งผลถึงความถูกต้องของคำให้การอันนำมาสู่สำนวนการสอบสวนที่สมบูรณ์ มีผลไปถึงชั้นพนักงานอัยการ รวมไปถึงการพิพากษาคัดสินคดีของผู้พิพากษาในชั้นศาลอีกด้วย

ต่อมาได้มีราชกิจจานุเบกษาฉบับวันที่ 28 ธันวาคม 2550 ได้ออกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 ที่ได้มีการแก้ไขบทบัญญัติตามมาตรา 133 ทวิ มาตรา 133 ตรี และมาตรา 134/2 (ปรากฏตามภาคผนวก) อีกครั้งหนึ่งซึ่งถือเป็นการแก้ไขที่เป็นปัจจุบันที่สุด และได้บัญญัติถึงบทบาทหน้าที่ของสหวิชาชีพมากขึ้นกว่าเดิม ในเมื่อกฎหมายได้บัญญัติไว้ว่าต้องมีสหวิชาชีพเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนปากคำ ทำให้ขั้นตอนการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนมีเพิ่มมากขึ้น การสอบสวนของพนักงานสอบสวนที่ต้องร่วมกับสหวิชาชีพมีปัญหามาก สำหรับการทำงานร่วมกันระหว่างสหวิชาชีพ พบว่า ในแต่ละวิชาชีพยังคงทำงานแบบเอกเทศ มีความสับสนในบทบาทหน้าที่ในวิชาชีพของตนว่ามีขอบเขตอำนาจหน้าที่เท่าใด ไม่มีการประสานงานที่ดี หรือมาจากความไม่พร้อมกันทางด้านเวลาการนัดหมายของฝ่ายใดก็ตาม หรือเมื่อทุกฝ่ายมาพร้อมกัน แต่การสอบสวนกลับไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ (ไพรัช บวรสมพงษ์, 2544) นอกจากนี้การที่กฎหมายได้บัญญัติให้มีการบันทึกภาพและเสียงในการสอบสวนปากคำ เครื่องมือที่ใช้บันทึกบางครั้งก็ยังไม่มีความพร้อม ต้องไปหาเครื่อง

บันทึกมาจากที่อื่น และการชี้ตัวผู้ต่องานนั้นกฎหมายบัญญัติให้กระทำการชี้ตัวในสถานที่ที่เหมาะสม ก็ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าสถานที่ที่เหมาะสมในการชี้ตัวผู้ต่องานนั้นมีมาตรฐานเป็นอย่างไร ที่สำคัญมักจะพบได้เสมอว่าบุคคลทุกฝ่ายนั้นทำแต่เพียงเพื่อให้การสอบสวนเสร็จสิ้นไปเท่านั้น และไม่มีการร่วมมือกันอย่างแท้จริงในการสอบปากคำตัวเด็กและเยาวชน ประโยชน์ที่พึงจะมีต่อเด็กและเยาวชน จึงมีไม่เพียงพอหรือไม่มีเลย อันมีผลกระทบที่เป็นผลเสียต่อตัวเด็กและเยาวชน และต่อการพิจารณาตัดสินคดีของผู้พิพากษาในชั้นศาล ซึ่งไม่เป็นไปตามเจตนารมย์ที่แท้จริงในการที่ได้บัญญัติกฎหมายขึ้นมา เพราะเจตนารมย์ที่แท้จริงคือการทำงานร่วมกันระหว่างวิชาชีพเป็นแนวทางสำคัญที่ช่วยป้องกันเด็กไม่ได้รับผลกระทบจากขั้นตอนระหว่างกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เกี่ยวกับการให้ปากคำ รวมทั้งทำให้ได้ข้อมูลและหลักฐาน ที่สมบูรณ์กว่าการถามจากเด็กโดยตรง เพียงอย่างเดียว

ด้วยความตระหนักถึงปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 กองบัญชาการตำรวจนครบาล ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตี ประกอบกับ มาตรา 134/2 ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันกับบุคคลอื่น ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้อาจมีผลกระทบต่อเจตนารมย์ตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ และส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด จึงต้องหาแนวทางแก้ไข ปัญหาที่ชัดเจน ถูกต้อง มีความเหมาะสม และแสวงหาความร่วมมือของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เพื่อประโยชน์ของตัวของเด็กและเยาวชน ของพนักงานสอบสวน และบุคคลทุกคนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความยุติธรรมที่มีขึ้นอย่างสมบูรณ์ในสังคมไทย

ตารางที่ 1.1
สถิติจำนวนเด็กและเยาวชนซึ่งตกเป็นผู้กระทำความผิด
ในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 7

ประเภทความผิด		คดี	
		เกิด	จับ
1. เกี่ยวกับชีวิต	1.1 ฆ่าผู้อื่น	4	1
	1.2 พยายามฆ่า	-	-
	1.3 ทำร้ายร่างกาย	4	4
2. ลักทรัพย์	2.1 กรรโชก	13	4
	2.2 ชิงทรัพย์	6	4
	2.3 ชิงทรัพย์	4	2
	2.4 ปล้นทรัพย์	4	2
3. เพศ	3.1 ข่มขืน	3	2
	3.2 อนาจาร	1	1
	3.3 พรากผู้เยาว์	-	-
4. ยาเสพติด	4.1 เสพ	-	-
	4.2 ครอบครอง	-	-
	4.3 จำหน่าย	-	-
5. อื่น ๆ	5.1 การค้าหญิงและเด็ก	-	-
	5.2 สถานบริการ	1	1
รวม		40	21

หมายเหตุ: ข้อมูลระหว่างเดือน มกราคม ถึง กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

ที่มา: กองบังคับการอำนวยการตำรวจนครบาล 7

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นจำนวนเด็กและเยาวชนที่ตกเป็นผู้กระทำความผิดทุกฐานความผิดรวมทั้ง 9 ฐานความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ที่เกิดในช่วงเดือนมกราคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จากประสบการณ์ที่ผู้ศึกษาได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวน (สบ1) ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในเขตพื้นที่ที่เป็นชุมชน มีประชาชนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น มีเด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมาก เมื่อเด็กและเยาวชนเหล่านั้นกระทำความผิด เป็นผู้เสียหายเองหรือเป็นพยานผู้รู้เห็นและได้เข้ามาสู่กระบวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ผู้ศึกษาซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนมีความเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนเหล่านั้นและได้เห็นถึงสภาพปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ยังไม่มีการคำนึงถึงสิทธิที่ผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนพึงมีเท่าที่ควร โดยเฉพาะในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2 นั้น ต้องมีสหวิชาชีพ ซึ่งประกอบไปด้วย พนักงานอัยการ ทนายความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอ เข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนในการสอบปากคำด้วย ทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงปัญหาต่าง ๆ จากการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ซึ่งได้เพิ่มสิทธิของประชาชนมากขึ้นอีก โดยเฉพาะสิทธิของประชาชนที่เป็นเด็กและเยาวชน รวมไปถึงกฎหมายอื่นเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามรัฐธรรมนูญ ทำให้พนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพขาดความรู้ และทำให้ปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย อันนำมาสู่ปัญหาการขาดความเชื่อมั่นของเด็กและเยาวชนนั่นเอง รวมไปถึงประชาชนทั่วไป และต่อตัวของพนักงานสอบสวน ซึ่งทำให้มีปัญหาการถูกร้องเรียนตามมา ผู้ศึกษาไม่อยากจะเห็นสภาพดังที่กล่าวมา จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาในเรื่องนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย และเป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน หรือตัวของพนักงานสอบสวนและสหวิชาชีพ รวมไปถึงประชาชนทุกคนที่ต้องเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรม

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อทบทวนการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550) (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนที่อยู่สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

3. เพื่อแสวงหาแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2

ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตในการศึกษา ดังนี้

1. ผู้ศึกษาจะทำการศึกษาข้อกฎหมายในการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชนตามหลักกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ที่ต้องมีพนักงานอัยการ ทนายความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอเข้ามาช่วยรับฟังการสอบสวน โดยผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตไว้เฉพาะส่วนที่อยู่ในอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนที่อยู่ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 เท่านั้น โดยกลุ่มประชากรที่เป็นเป้าหมายในการศึกษาได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นพนักงานสอบสวนและปฏิบัติงานในสายสอบสวนที่อยู่ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 รวมทั้งสิ้น 11 สถานี ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด สถานีตำรวจนครบาลบางยี่ขัน สถานีตำรวจนครบาลบางขุนนนท์ สถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อย สถานีตำรวจนครบาลบางกอกใหญ่ สถานีตำรวจนครบาลบางเสาธง สถานีตำรวจนครบาลท่าพระ สถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน สถานีตำรวจนครบาลธรรมศาลา สถานีตำรวจนครบาลศาลาแดง สถานีตำรวจนครบาลบวรเมฆมล ทุกนาย ได้แก่

1. ระดับพนักงานสอบสวน (สบ1)	จำนวน 94 นาย
2. ระดับพนักงานสอบสวน (สบ2)	จำนวน 37 นาย
3. ระดับพนักงานสอบสวน (สบ3)	จำนวน 24 นาย
	รวมทั้งสิ้น 155 นาย

2. เป็นการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตรี ประกอบกับมาตรา 134/2 ที่บัญญัติให้มี พนักงานอัยการ ทนายความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และ บุคคลที่เด็กร้องขอ เข้ามาช่วยรับฟังการสอบสวนปากคำเด็กและเยาวชน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

ปัญหาและอุปสรรค หมายถึง ข้อสงสัยและความขัดข้องของพนักงานสอบสวนต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ตามมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2 ว่าด้วยการสอบสวนปากเด็กและเยาวชนในด้านการติดต่อประสานงาน รวมไปถึงการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับสหวิชาชีพ

พนักงานสอบสวนกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้อำนาจหน้าที่ทำการสอบสวน โดยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่ง พนักงานสอบสวนระดับกองบังคับการ ที่อยู่ในสังกัด กองบัญชาการตำรวจนครบาล อันประกอบไปด้วย สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด สถานีตำรวจนครบาลบางยี่ขัน สถานีตำรวจนครบาลบางขุนนนท์ สถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อย สถานีตำรวจนครบาลบางกอกใหญ่ สถานีตำรวจนครบาลบางเสาธง สถานีตำรวจนครบาลท่าพระ สถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน สถานีตำรวจนครบาลธรรมศาลา สถานีตำรวจนครบาลศาลาแดง สถานีตำรวจนครบาลบวรเมฆ

สหวิชาชีพ หมายถึง พนักงานอัยการ หนายความ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และบุคคลที่เด็กร้องขอ โดยบุคคลเหล่านี้ต้องเข้ามาร่วมทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนในการสอบสวนปากคำเด็ก ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 133 ทวิ มาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2

การสอบสวน หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) ตามมาตรา 133 ทวิ มาตรา 133 ตริ ประกอบกับมาตรา 134/2 ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ

เด็กและเยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

1. ทำให้ทราบการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับผู้ปฏิบัติงาน (สหวิชาชีพ) ในการสอบสวนเด็กและเยาวชนในชั้นสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2550 (ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550) มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตีร์ ประกอบกับมาตรา 134/2
2. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตีร์ ประกอบกับมาตรา 134/2
3. ทำให้ได้แนวทางการแก้ไขในปัญหาและอุปสรรคของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตีร์ ประกอบกับมาตรา 134/2